

[Honoré.]

skal gøre hver for sig, hvad vi måske bedre kan gøre i fællesskab.

Kristeligt folkeparti er af den opfattelse, at Danmark har en særlig opgave som formidler mellem Norden og EF. Der kan ikke være noget valg for os mellem det nordiske samarbejde og samarbejdet inden for EF. Samarbejdet disse steder drejer sig jo om forskellige ting. Inden for Norden kan vi løse en række begrænsede, men nyttige og praktiske ting. Selv om de 5 nordiske lande fører 5 forskellige former for udenrigspolitik, er der dog undertiden mulighed for at etablere en vis koordinering. Kristeligt folkeparti vil dog være betænkelig, hvis det nordiske samarbejde skal være et middel for noget land til at gennemføre yderliggående, især kulturpolitiske, standpunkter i andre skandinaviske broderlande.

Vi er også tilhængere — og varme tilhængere — af det vesteuropæiske samarbejde. Vi glæder os over, at Grækenland atter har fundet sin plads i Europarådet. Det er dog indlysende, at de afgørende vesteuropæiske beslutninger træffes i samarbejdet med de 8 andre EF-lande. Efter at Englands såkaldte genforhandlinger er endt med et positivt resultat, er der grund til optimisme, hvad angår Englands fortsatte forbliven i EF. Det skal dog gøres helt klart, at Englands forbliven eller ikke-forbliven i EF ikke har de helt store økonomiske følger for Danmark længere.

Den internationale energikrise med dens alvorlige økonomiske følgevirkninger og mange andre store udfordringer til de vesteuropæiske lande kan bedst løses ved en cementering af det økonomiske samarbejde i EF. Det politiske samarbejde har allerede vist sin store værdi, bl. a. på sikkerhedskonferencen, ved at forbedre hele Vesteuropas forhandlingsposition.

Det brede samarbejde i folkettinget om dansk udenrigspolitik kan bedst fortsætte, hvis der finder en jævnlig meningsudveksling sted mellem regering og folketing om de afgørelser, omverdenen stiller os over for. Ved at lade folkettinget deltage i forberedelsen af internationale konferencer vil vi bedre kunne definere vore delegationers mandater og sætte dem i stand til fortsat at yde et kvalificeret bidrag i international sammenhæng.

Ib Nørlund (DKP):

Det er første gang, den ny regering præsenterer sin udenrigspolitik, og der er jo gjort rigelig plads for, at den ny regering kan gøre det bedre end den forrige. Det håber jeg den vil udnytte. Det fremgik måske ikke ganske af redegørelsen. Som den slags udmærkede den sig måske mest ved, hvad den ikke sagde.

Den internationale politik gennemlever i disse år en uhyre ansvarsfyldt tid. Der er jo opnået væsentlige fremskridt for afspændingen og fredelig sameksistens, først og fremmest gennem initiativ fra socialismens kræfter imod dem, som dyrkede den kolde krig. Nu gælder det om at sikre, at denne udvikling føres videre og gøres uigenkaldelig. Et tilbageslag vil kunne få uoverskuelige konsekvenser.

Det er indlysende, at afspænding er Danmarks naturlige interesse, men det giver også et ansvar for at yde sit selvstændige bidrag til den. Men den på så mange måder skadelige blokbinding til NATO, til EF og nu også på andre måder gør, at regeringerne svigter heroverfor.

Situationen er præget af den stadig mere dybtgående krise i kapitalismens system, men det bør erindres, at sådanne kriser hos de mindre nøgterne af kapitalismens fanebærere avler tendenser til at søge udveje af krisen, selv med de mest desperate midler. Sådan var optakten til den anden verdenskrig. Det kan ikke nægtes, at sådanne personer nu igen stikker hovedet frem. Det kan f. eks. ikke have undgået opmærksomheden, hvad man forleden sagde om Franz-Josef Strauss i den vesttyske forbundsdag. Derfor kan man ikke bare lade stå til.

Vi nærmer os 30 års dagen for anden verdenskrigs afslutning, for sejren over fascismen. Der er grund til at holde denne dag i erindring, for den taler ikke alene om fortiden, men også om vor nutid og fremtid.

Sejren blev vundet og freden blev nået i kraft af et samarbejde rettet imod den desperat krigsgale imperialisme, som nazismen var. Det blev afgørende for udfaldet, at også den socialistiske stat Sovjetunionen deltog i dette samarbejde. Det kunne have været videreført i efterkrigstiden, som det var aftalt, men man havde travlt med andre ting. Nu 30 år efter har man en lejlighed til at råde bod på, hvad der blev forsømt, ved på